

פא.

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין

נא א מיי פ"ו מהל' מרירס הל' יא סמג עשין שם טו"ע י"ד סי' רמ טעף יא:
בב ג ד ר מיי פ"ד מהל' סנהדרין הלכה ד סמג טעף טז:

לא גרע משום דרוצא דרוצא נפקלין י:
איתגורי איתגור ואל"ת צפרק אל"ו נערות (כמוצות לב).
דיליף מחובל צחצירו דכל היכא דאיכא ממון ומלקות ממונא משלם מילקא לא לקי ופריך מה לחובל צחצירו שכן חייב צה' דברים ואי ממונא קולא הוא שכן הוטר מכללו צ"ד והשתא איך יתכן לומר דקולא הוא אס חסן איתגורי איתגור וי"ל דשאני תסס משום דחס רחמנא אהפסק ממון של צחצירו: **ונגמור** דינו לעבירה ק"ה וכו'. תימה ואמאי נדון בחמורה הא הויה לא עדות שאי אמת יכול להזימה לאי מיטומי סהדי צחצירו לא מייקטלי כיון דנלאו סהדותיהו גברא צר קטלא הוא כדמוכח צ"פ דנכות (דף ה.) גצי צלו שנים ואמרו צמד צשאל נגמור דינו של פלוני וכו' וי"ל דהכא מיירי כגון דהך עזירה שניה עבר צפני צ"ד לאפילו בעדות שאי אמת יכול להזימה מחייביין ליה לעילוי צטרפיה משום וצערת הרע ועוד יש לומר כיון דלאי מיטומי קמאי או מיתכתיפי מהני סהדותיהו צצטראי עדות שאמת יכול להזימה קרינין ציה:
ובתיב דמיו בו יהיה בסקי"ה.
מכאן קשה לפי הקונט' דצריש אחיזה נשך (צ"מ סא: וס) דלמרי' הוקשו מילי רבי' לשופכי דמים דמצי הכא צנשך נתן ופירש סס צקונטרס דמיו צ היה משמע דמים ששפך שהעני את צחצירו והיא צרעט עליו יסוצו ולא יתכן כלל דמת לסקילה אפיל הכא צשמעתין וצאזוב וידעוני דכתיב דמיה צס וצכמה דוכתי כולם לסקילה אחין ונראה דדרש מדכתיב הכא והוליד צן פריך וגו' וצכל הספרים גרסי צ"פ דתמורה (דף ו.) וסמך ליה והוליד צן פריך: **נדון** בויקה ראשונה. לאו מילתא דפסיקא היא דלא ממון ונעשית אשת אב איסור מוסף הוא אי אית ליה אחין ולמאן דלמך סקילה חמורה נידון צאשת אב:

לא תימא ליה לאצוך הכי להודיעו צהדיא שהוא טועה משום דמכסיף ומנצטער: אלא אומר לו אצל כך כוונ צבורה. קס"ד צתמיהה קאמר וכי כך כתיב צבורה: סוף סוף היינו הך. דמצינו וואמר ודי יפה אמת עושה: אלא. צניחומא אומר לו מקרא האומר צבורה וואמר לו אצי מקרא כך וכך כתיב צבורה והוא עצמו שיש על לבו על מה זה מוזכרו. והכי נמי אין לך לומר לאצין לא תמיה הכי: **מתני'** עבר עזירה שיש בה שמי מיסוס. כגון חמותו והיא אשת איש: **בויקה הראשונה** צגמרא מפרש לה: **גב' פשיטא** צצחמורה נדון שהרי אף צה נמחיין דהכי סליק אדעתן לידון צקלה וכי איתגורי איתגר צמה שעבר שמי עזירות אילו לא עבר אלא על החמורה היה נדון צה ועכשיו שהסיף לעבור עמה עזירה אחרת נדון צקלה: **אמר רבא**. ודאי אי מקמי דלמא לקמן עבדינהו לתרוייהו לא איתרין לאשמעינין כי איתרין למתניין כגון דנגמור דינו מחלה לקלה סדי"ה וכו': **מגא** לא מילתא **וכו'** וצע"ג דנגמור דינו לקלה: **צסקילה**. דכל דמיה צס צסקילה"ה הדיא חמורה ואי ללא נגמור דינו קודם לכן לא איתרין קרא לאשמעינין: **כן סורי ומורה**. וקרי ליה שופך דם על סס שסופו לשפוך כדלמרי' (לעיל דף עג.) שעומד צפרטא דרכים וכו': **דהדריה משה**. צמסנה מורה: אל ההרים לא אצל סיפיה דקרא דליק הוא חיה יקיה לומר זה דליק גמור וע"כ משום דלא עביר הני לאו דליק הוא אס עבר עזירות אחרות אלא לאו כשמשעמיה מרריש: אל ההרים לא אצל שלא נטריך לזכות אצותי ממוך שהוא סוד: **שלא נהגה מקופה של דקה**. שהוא דבר גנאי ללמס הגון: **בויקה הראשונה**. צבאומו איסור שהוקף זה מחלה להזהר צו ולפרוש ממנו הוא נדון אצל לא צאיסור הצע עליו אחרון אע"פ שהוא חמור דקצצר ר' יוסי אין איסור חל על איסור ואפ"י חמור על הקל הלך אין כאן שמי מיתומ: **חמור ונעשית אשת איש**. כגון נשא צת אלמנה ונאסרה אמה משום חמותו ואחר כך נשאת ונאסרה עליו משום אשת איש נדון צחמורה צשריפה דהיא קדמה אצל אס היתה אשת איש ונעשית חמותו והואיל צשנשא צתה צכר היתה צו אסורה עליו משום אשת איש תו לא חייל אסור חמותו האסור אשת איש ואינו נדון אלא צחנק: **דאמר ר'** אצה. צבימות צבי' ד' ארין: **מודה ר'** יוסי צאסור **מוסף**. ומחדש דבר על האשה הזאת לאסור צה דבר חדש (או) לאסרה על מי שלא היתה אסורה עליו ממתלה כגון הכא כשהיתה אלמנה והיא חמותו היתה אסורה לו משום חמותו ומותרת לכל אדם וכשנעשית אשת איש הסיף צה העם היה איסור שאסרה לכל העולם וכי האי גונא מודה ר' יוסי דאסור חל על אסור מגו דחייל אכולא עלמא שהיתה מותרת להס עד עכשיו חייל נמי אהאי ואע"פ שאסורה לו ועומדת:

תגא דאית ליה עזירות מחוקות צצרייתא דצסמון דקמני חמרו צו ושתק חמרו צו והרכין ראשו דהסס מלקות ליכא מכל מקום משמע ליה דמתני' סברה מלקיות מחוקות מדקמני מי שלקה אי נמי קצצר כיפה צריכה התראה ועד למחוק צצרי או צתלת אין מתרין צו לכיפה הלך אס איתא צתלת זימני הויה חוקה עד צביעית אין כונסין אותו לכיפה כדמוכח צסמון וקלט תימה אמאי מתרין צו לכיפה צשניה לר' צשלישת לרש"ג. שאס יעבור אחר כך יהא מחוק ויכניסוהו לכיפה יש לומר דאין מחייצו כיפה עד שהיה מוחזק לעבור צצתרחא מלקות הלך אי מתרין ציה אכיפה לחודה לא סגי צכהי ופי מתרין ציה אמלקות ואכיפה היא לא עבדין ציה מתני': ומר

א) וקדושין ג. ב. ג. ט) מ"ו, א) לעיל ג. י. צימות לב) כריתות ד. ז. ד) יומין להיות אחיה, ט) נכות ד. א. ו) כנסת: יקרב, ו) טס ד. א. צימות לב. כריתות ד. (תמורה ד.) ומספתא סי"ב, ט) וצימות לב: כריתות ד. ז. ל) ולעיל ד. ד. ט) ונע"ע טוף חולין יא: סדי"ה ליחוס דלמא וכו' ומס' וצימות י"ג. סוף ד"ה אפילו אמת, ט) ונע"ע טוף כמותות לו: ד"ה ומלא, ט) דף עמ"ל.

תורה אור השלם

1. והוליד בן פריך שפך דם וצשה אבא ממאד מאלקה: והוא את כל אלה לא עשה פי בם אל הקרים אכל ואת אשת רעהו טמא: עני ואבין הויה גלות גל חבל לא ישיב ולא הגלולים נשא עיניו חזקה עשה:
2. יחוקאל י"ח י"ב בנשך נתן ותיבת לקח ודי לא יחיה את כל התועבות האלה עשה מות יומת דמיו בו יקרה: יחוקאל י"ג י"ג אל הקרים לא אכל ועניו לא נשא אל גלולי בית ישראל ואת אשת רעהו לא טמא ואל אשה קדה לא יקרב:
3. יחוקאל י"ח י"ד בנשפטי שמור לעשות אמת צדיק הוא חיה יקרה נאם אדני אלהים: יחוקאל י"ח ט"ה אל תטמאו בכל אלה כי בכל אלה נטמאו הגוים אשר אני משלח מפניהם: ויקרא י"ח כד

הגהות הגר"א

[א] צבורת אצות. נשס קן על תיבת צונות ווי"ו צשיל:

מוסף רש"י

לא תימא ליה לאבוך הכי. להודיעו פתאום שהוא טועה. דקאמרת ליה לא תמיה הכי (קדושין ג. ב.). היינו הך. והכי הו"ל כואמר לו עבדת על ד"ת (סו). מקרא כתיב בתורה כך. ואומר לו המקרא כמו שהוא כתיב והוא נלמדו יבין שעישה (סו). מי שנתחייב שתי מיתות. כגון חמותו והיא אשת איש חנק (יבמות ד.) וצפיה חמורה מתקן (כריתות ד.). נידון בחמורה. צשריפה (יבמות טו). שלא אכל בזכות אבותיו. שלא תפריסם כמות אצות. שלא הו"ל לך לפי שהוא צדיק (שבת ג. א.). נידון באשת איש. ואע"ג דקיל הוא (סו).